

Nummer CvB 03-2020

COLLEGE VAN BEROEP

van de NEDERLANDSE ORDE VAN ADMINISTRATIE- EN BELASTINGDESKUNDIGEN,
bij afkorting aangeduid als **NOAB**.

Beslissing inzake het bij schrijven van 9 september 2020 ingediende hoger beroep, ingesteld door:

de heer mr. S.M.J. Iqbal, verbonden aan Mao Advocaten, gevestigd te Schiedam, namens **Mao Administratie B.V.**, gevestigd en kantoorhoudende te **Rotterdam**, NOAB-lid, hierna: betrokkene,

tegen de uitspraak van het Tuchtcollege van de NOAB met nummer TC 65/2019, gedaan en aangetekend in afschrift aan partijen verzonden op 10 juli 2020 (hierna: de bestreden uitspraak), inzake de door:

A B.V., gevestigd en kantoorhoudende te **B**,
(klager in eerste aanleg, hierna: klager),

ingediende klacht tegen betrokkene.

1. Verloop van de procedure.

1.1. Het College van Beroep (verder ook te noemen: het College) heeft kennisgenomen van de in deze zaak gewisselde en aan partijen bekende stukken, waaronder:

- a) de bestreden uitspraak, alsmede de daarin vermelde processtukken;
- b) het op 9 september 2020 daartegen namens betrokkene ingediende hoger beroepschrift (met bijlage), zoals aangevuld door betrokkene bij schrijven van 19 oktober 2020, met een bijlage;
- c) het verweerschrift in hoger beroep van klager, per email ontvangen op 10 november 2020 (met bijlagen).

1.2. Betrokkene heeft het voor het instellen van het hoger beroep verschuldigde bedrag aan gedingkosten ad € 500 tijdig betaald.

1.3. Het College heeft partijen bij e-mail van 15 december 2020 (onder meer) bericht dat de mondelinge behandeling van het hoger beroep als gevolg van - kort gezegd - de Coronapandemie nog op zich zal laten wachten. In goed overleg met de partijen is bepaald dat de zitting zal plaatsvinden op 8 april 2021. Vervolgens zijn partijen tijdig schriftelijk uitgenodigd voor het bijwonen van de mondelinge behandeling van het hoger beroep ter zitting met gesloten deuren van donderdag 8 april 2021 om 13.15 uur te Rosmalen.

Op deze zitting zijn toen verschenen en gehoord, namens klager, de heer C, vergezeld van de gemachtigde van klager de heer mr. D, advocaat-belastingkundige te B, alsmede, namens betrokkene, de heer Y. Mao, tot zijn bijstand vergezeld van zijn gemachtigde, de heer mr. drs. E, verbonden aan F B.V., gevestigd te G.

1.4. Partijen hebben bij gelegenheid van voormelde zitting hun standpunten toegelicht en hebben geantwoord op vragen van het College.

1.5. De inhoud van de gedingstukken geldt als hier ingevoegd.

1.6. Aan het slot van de mondelinge behandeling heeft het College het onderzoek gesloten en een schriftelijke uitspraak binnen een termijn van zes weken op het hoger beroep aangekondigd.

2. Voorgeschiedenis.

2.1.1. Het College neemt de feiten zoals die door het Tuchtcollege in de bestreden uitspraak onder de nummers 2.1 tot en met 2.10 zijn vermeld, over.

2.1.2. Ter zitting van het College is - in aanvulling daarop - nog het volgende komen vast te staan:

- klager heeft betrokkene per mail van 15 april 2016 opdracht gegeven de lonen over de aangiftetijdvakken 1 tot en met 3 van 2016 te herrekenen. Dit resulteerde in een teruggaaf van per saldo € 113.051 aan loonheffingen. Betrokkene heeft vervolgens – op basis van een volgens hem met klager gemaakte afspraak - 50% van dat bedrag, oftewel € 56.525,50 als declaratie in rekening gebracht. Betrokkene heeft afgezien van het indienen van de normale (lees: niet van de teruggaaf afhankelijke) declaratie;
- naar aanleiding van het door de Belastingdienst bij klager ingestelde (onder 2.6 in de bestreden uitspraak nader omschreven) boekenonderzoek, waarvan een rapport d.d. 4 juli 2018 tot de gedingstukken behoort, heeft klager met de Belastingdienst inzake de loonheffing een betalingsregeling getroffen. Deze regeling is klager tot op heden nog niet volledig nagekomen. De Belastingdienst heeft tot het moment van de zitting van het College geen naheffingsaanslagen loonheffing aan klager opgelegd.

2.2. *Beslissing in eerste aanleg.*

Het Tuchtcollege heeft op grond van de overwegingen, zoals vermeld onder 4. *De beoordeling van de klacht(en)*, in de bestreden uitspraak beslist tot onbevoegdverklaring voor zover (een der) partijen een vordering tot schadevergoeding zou wensen in te stellen of anderszins de civiele rechter willen vorderen, voorts tot gedeeltelijke gegrondverklaring van de klacht, zoals in de bestreden uitspraak onder 5.1 overwogen, onder oplegging aan betrokkene deswege van de maatregel van berisping en onder bepaling dat een samenvatting van de uitspraak in geanonimiseerde vorm openbaar wordt gemaakt door publicatie via de digitale nieuwsbrief en/of website van NOAB.

3. Geschil en standpunten van partijen in hoger beroep

3.1. Naar betrokkene ter zitting in hoger beroep desgevraagd uitdrukkelijk heeft verklaard, richt het door hem ingestelde hoger beroep zich tegen de door het Tuchtcollege opgelegde maatregel van berisping, en dan nog in het bijzonder en uitsluitend voor zover dit berust op het oordeel van het Tuchtcollege dat:

- a) betrokkene klager, door een wijziging van de boekingsstrategie inzake de salarisadministratie, willens en wetens heeft blootgesteld aan de niet als denkbeeldig te verwaarlozen kans dat de Belastingdienst klager naheffingsaanslagen in de loonheffing zou opleggen ter correctie van de op zijn zachtst gezegd kwestieuze boekingsstrategie; en
- b) een afspraak waarbij 50% van de initiële heffingsteruggaaf aan betrokkene toekomt ter beloning zonder dat een eventuele naheffing hierop effect heeft, als laakbaar is te bestempelen.

3.2. De overige door het Tuchtcollege gegrond bevonden grieven met betrekking tot - kort gezegd - de door klager gestelde schending van de geheimhoudingsplicht en het late tijdstip van

informereren van klager worden in hoger beroep door betrokkene niet bestreden. Klager heeft geen zelfstandige grieven tegen de bestreden uitspraak aangevoerd.

3.3.1. Voor de onderbouwing van de standpunten van partijen, wordt allereerst verwezen naar de van hen afkomstige stukken. Ter zitting in hoger beroep is door dan wel namens hen, deels ter herhaling en al dan niet op vragen van het College, een nadere toelichting gegeven met betrekking tot de in hoger beroep nog resterende twee geschilpunten (zie hiervoor onder 3.1).

3.3.2. Het standpunt van betrokkene in hoger beroep komt aldus op het volgende neer, zakelijk weergegeven en voor zover ter bespreking door het College van belang geacht:

Ad grief a)

Betrokkene betwist dat er alleen sprake was van een wijziging in de wijze van salarisverwerking zonder dat sprake was van een wijziging in de onderliggende arbeidsvoorwaarden van de betreffende werknemers. De andere wijze van salarisverwerking vloeide niet voort uit een andere boekingsstrategie maar uit een, op advies van betrokkene doorgevoerde wijziging van de afspraken inzake arbeidsvoorwaarden tussen klager en haar personeel. Anders dan klager betoogt, was dit niet 'een misleidend verkooppraatje van betrokkene'. Waar voorheen sprake was van nettoloonafspraken werd in 2016 overgestapt naar bruto-loonafspraken met voorwaardelijke toekenning van kostenvergoedingen, waarbij de desbetreffende door de onderscheidenlijke werknemers ondertekende verklaringen eerder door betrokkene aan het dossier waren toegevoegd. Van 'omkatten' kan dus niet worden gesproken.

Betrokkene heeft per werknemer schriftelijk ondertekende verklaringen, inhoudende hoe een en ander zou moeten worden aangepast naar de toekomst toe, aan de betreffende dossiers toegevoegd, maar heeft deze niet als gedingstuk ingebracht. Door de Belastingdienst is weliswaar betwist dat de gewijzigde afspraken reële betekenis hadden, maar de wijzigingen zijn met medeweten en instemming van klager doorgevoerd.

Betrokkene heeft de correcties over de eerste drie boekingsperioden van 2016, die het gevolg waren van de gewijzigde arbeidsvoorwaarden, ingediend in opdracht van klager.

Betrokkene heeft gemeend aldus op basis van de gewijzigde afspraken inzake de arbeidsvoorwaarden op goede gronden namens en in opdracht van klager bedoelde correcties te kunnen indienen.

Bij het opstellen en indienen van belastingaangiften bestaat altijd de kans dat deze door de Belastingdienst niet worden gevolgd, hetgeen betrokkene ook heeft voorgehouden aan klager. Een zeker risico op een naheffing is onvermijdelijk. Betrokkene was en is dan ook van mening dat de ingediende correcties, evenals de over de perioden 4 en volgende van 2016 ingediende aangiften, berustten op een fiscale toepassing van de feiten en omstandigheden die op zijn minst pleitbaar was. Daarmee was naar het oordeel van betrokkene het risico op een naheffing alleszins aanvaardbaar, nog los van de mogelijkheid om met succes bezwaar en beroep tegen een eventuele naheffing in te stellen. Betrokkene wijst er in dit verband op dat in een vergelijkbare situatie (ook een steigerbouwer) de door betrokkene voorgestane wijze om zogenaamde gerichte vrijstellingen niet als loon te bruteren uiteindelijk wel door de Belastingdienst is gevolgd.

Uit de omstandigheid dat er met de Belastingdienst een overleg in november 2018 stond gepland, leidt betrokkene af dat op het moment van beëindiging van de reguliere dienstverlening

door betrokkene aan klager (oktober 2018), het definitieve controlerapport van de Belastingdienst nog niet was uitgebracht en er dus evenmin naheffingen waren opgelegd.

Op het moment dat het controlerapport nog in de conceptfase was, heeft betrokkene klager er al op gewezen tijdig bezwaar te maken bij de Belastingdienst alsmede haar geadviseerd een deskundige fiscalist te gaan zoeken.

Hoe een en ander ook gelopen is, het gaat naar het oordeel van betrokkene klager niet aan om hem te verwijten dat hij door de wijze van salarisverwerking willens en wetens het risico genomen heeft dat een naheffingsaanslag zou worden opgelegd, terwijl klager betrokkene niet in de gelegenheid heeft gesteld de gevolgde werkwijze tegenover de Belastingdienst of eventueel de belastingrechter te verdedigen en klager evenmin inzicht verschaft in het verdere verloop van het boekenonderzoek.

Kortom, er was geen sprake van het aanbrengen van een wijziging van de boekingsstrategie. Op zich kan betrokkene zich voorstellen dat klager een schikking heeft getroffen met de Belastingdienst. Klager had betrokkene toentertijd desgewenst moeten aanspreken, maar dat heeft klager niet gedaan. Wel is inmiddels door klager een aansprakelijkheidsclaim tegen betrokkene ingediend bij de civiele rechter.

Ad grief b)

Betrokkene zou het door het Tuchtcollege te dezer zake uitgesproken oordeel onderschrijven, indien bij een eventuele naheffing, die ook nadat daartegen alle rechtsmiddelen (bezwaar en beroep) zonder succes waren aangewend, betrokkene niettemin zijn vergoeding zou (mogen) houden.

Nadat betrokkene indertijd aan klager had uitgelegd hoe zij eventueel extra geld terug zou kunnen krijgen van de Belastingdienst, kwam klager echter zelf met het voorstel om de bewuste boekingen op de door betrokkene voorgestelde manier in de aangiften te verwerken, waarna klager voorts met het aanbod kwam dat betrokkene in dat geval dan 50% van de eventuele teruggaaf zou mogen houden en dat aanbod heeft betrokkene aanvaard.

Die afspraak is toen niet schriftelijk vastgelegd. De reden daarvoor is volgens betrokkene dat *'hij het op dat moment helemaal had gehad met klager'* vanwege het toen al erg drukke gespreks- en mailverkeer tussen betrokkene en klager, onder meer, de constante verzoeken van klager om aanpassing van de facturen (lees: het verkrijgen van korting).

Volgens betrokkene heeft hij niet met klager gesproken over een eventuele terugbetaling door betrokkene van de door hem ontvangen vergoeding van 50% van de teruggaaf loonheffing ingeval de Belastingdienst (achteraf) niet akkoord zou gaan met de verzochte teruggaaf loonheffing.

Betrokkene erkent dat de gemaakte afspraak over de aan hem te betalen vergoeding van 50% van de eventuele teruggaaf loonheffing als zodanig ongebruikelijk is en dat dit inderdaad als slordig c.q. onzorgvuldig kan worden geoordeeld. Als betrokkene deze afspraak opnieuw zou maken, dan zou hij de afspraak zeker wel vanaf het begin af aan schriftelijk en uitvoerig vastleggen.

3.3.3. Betrokkene verzoekt het College om het hoger beroep, zoals dat luidt na de beperking ervan ter zitting, gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak in zoverre te vernietigen en de inleidende klacht voor zover het betreft de in hoger beroep resterende twee onderdelen alsnog ongegrond te verklaren, onder het schrappen van de opgelegde maatregel van berisping.

3.3.4. Het standpunt van klager in hoger beroep komt op het volgende neer, zakelijk weergegeven en voor zover nog van belang:

- klager herhaalt in hoger beroep haar reeds bij het Tuchtcollege ingenomen standpunt dat haar inleidende klacht op alle onderdelen gegrond dient te worden verklaard, onder gelijktijdige schrapping van betrokkene als lid van NOAB, omdat hij door zijn handelen het vertrouwen in het NOAB-kwaliteitskeurmerk heeft ondermijnd;
- klager sluit zich volledig aan bij hetgeen het Tuchtcollege heeft overwogen, tenzij hierna anders wordt gesteld.

Ad grief a)

Anders dan betrokkene beweert, had klager met haar werknemers geen afspraken gemaakt die wijziging in de berekening van de belastbare lonen rechtvaardigen, noch had klager hierover van betrokkene advies gekregen.

Klager heeft aan betrokkene nimmer opdracht gegeven om de correcties over de eerste drie boekingsperioden 2016 uit te voeren. Van een medeweten hiervan of instemming hiervoor is geen sprake geweest.

Klager had als één van de voorwaarden bij de aanvaarding van de overeenkomst van opdracht met betrokkene aangegeven dat hij in elk geval geen problemen met de Belastingdienst wilde krijgen. Daarnaast hecht klager er ook aan geen problemen te krijgen met haar klanten of haar werknemers.

Het Tuchtcollege heeft verder terecht geoordeeld dat klager aan betrokkene opdracht had gegeven tot -slechts - het herrekenen van de lonen en niet voor het indienen van gecorrigeerde loonaangiften.

Betrokkene stelt dat de opdracht van klager kennelijk beruiste op de aanname dat klager te veel loonheffingen had afgedragen. Die aanname was wel gevoed door het '*misleidende verkooppraatje*' van betrokkene; die schotelde klager mogelijkheden voor om loonbelasting te besparen, waarmee betrokkene klager overhaalde om de opdracht te verstrekken. Betrokkene hanteerde toen, bijvoorbeeld, als argument dat als het niets zou opleveren, klager ook geen buil zou vallen. Klager had er toen alle vertrouwen in dat betrokkene het goed zou regelen voor haar. Betrokkene heeft aldus bewust, dus willens en wetens en puur voor eigen gewin, klager blootgesteld aan naheffingen. Uit niets blijkt waarom betrokkene vindt dat er sprake is van een pleitbaar standpunt. Evenmin blijkt nergens uit dat betrokkene klager gewezen heeft op de fiscale risico's; erger nog, betrokkene vond het risico dat klager liep alleszins aanvaardbaar en zulks is niet aan hem.

Een eventueel tegen de naheffingsaanslagen in te dienen bezwaar of beroep, zoals betrokkene stelt, zou vanwege alleen al de feiten en de omstandigheden van het geval bij voorbaat kansloos zijn, want de door betrokkene ingediende correcties waren immers niet gebaseerd op wat klager werkelijk was overeengekomen met haar werknemers maar enkel op een theoretische berekening.

Anders dan betrokkene beweert, was ten tijde van de opzegging van de overeenkomst van opdracht door betrokkene in oktober 2018 al wel een definitief controlerapport van de Belastingdienst beschikbaar, namelijk op 8 juli 2018. Betrokkene doet voorkomen alsof hij na de

opzegging heeft aangeboden om de begeleiding van het boekenonderzoek voort te zetten of erbij betrokken te blijven. Klager ontkent dat betrokkene zo een aanbod heeft gedaan. Betrokkene was van meet af aan en tot zeker eind september 2018 in belangrijke mate betrokken bij het boekenonderzoek c.q. de opvolging daarvan nadat de Belastingdienst op 8 juli 2018 haar definitieve controlerapport aan klager had verstrekt. Aldus heeft klager alle gelegenheid gehad om zijn werkwijze ten overstaan van de Belastingdienst te verdedigen, waarbij hij bovendien werd bijgestaan door een advocaat/belastingkundige.

Er zijn over de onderliggende aangelegenheid geen naheffingsaanslagen loonheffing opgelegd. De Belastingdienst dreigde namelijk ook met, onder meer, het opleggen van een fiscale boete en toen heeft klager ingeschat dat hij beter kon kiezen voor het treffen van een betalingsregeling en aldus is geschied. Die regeling loopt nog steeds. Klager is deze regeling nog niet volledig nagekomen.

Ad grief b)

Het is juist dat klager en betrokkene hebben gesproken over een voorstel waarbij betrokkene 50% van de te verwachten belastingteruggaaf bij klager mocht declareren. Ook is juist dat betrokkene om die reden toen heeft afgezien van het indienen van zijn normale (lees: niet van de teruggaaf afhankelijke) declaratie. Een afspraak daarover is toen niet schriftelijk vastgelegd. Door betrokkene is echter niet met klager gesproken over een eventuele terugbetaling door betrokkene, ingeval de belastingdienst niet akkoord zou gaan met de verzochte teruggaaf.

Klager benadrukt dat betrokkene onzorgvuldig heeft gehandeld en in zijn zorgplicht tekort is geschoten. Zijn handelingen zijn verder onbetamelijk en zijn in strijd met de toepasselijke Gedrags- en Beroepsregels en ook met de Algemene Voorwaarden van NOAB.

4. Gronden van de beslissing

4.1. Omtrent het hoger beroep en het daartegen gevoerde verweer overweegt het College als volgt. Betrokkene is lid van de NOAB, is derhalve onderworpen aan de statuten en reglementen van de NOAB en bijgevolg was het Tuchtcollege bevoegd kennis te nemen van de door klager ingediende klacht en is ook het College bevoegd kennis te nemen van het tijdig ingestelde hoger beroep en dat te behandelen.

4.2. Het lidmaatschap van NOAB is een keurmerk voor vakinhoudelijke kwaliteit. Dit heeft tot gevolg dat buitenstaanders en cliënten onderscheidende betekenis toekennen aan het lidmaatschap van NOAB. Daarbij geldt dat het handelen van een enkel lid van de NOAB zijn weerslag kan hebben op de manier waarop tegen de andere leden van NOAB en de vereniging NOAB als zodanig wordt aangekeken en daardoor gevolgen kan hebben voor hun beroepsuitoefening en voor het aanzien van de vereniging NOAB als zodanig. Indien een NOAB-lid zich zodanig gedraagt dat daardoor het vertrouwen in het NOAB kwaliteitskeurmerk wordt beschadigd, is naar het oordeel van het College sprake van gedragingen in strijd met hetgeen een behoorlijk NOAB-administratie- en belastingdeskundige betaamt en waarvan hem derhalve een tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt.

4.3. Gelet op hetgeen hiervoor onder 3.1 en 3.2 is weergegeven, dient het College in hoger beroep nog uitsluitend te oordelen of ten aanzien van betrokkene in casu met betrekking tot de

hiervoor in 3.1 van deze uitspraak onder a) en b) beschreven grieven, sprake is van enig handelen of nalaten in strijd met de zorg, die hij als lid NOAB behoort te betrachten ten opzichte van zijn cliënt, wiens belangen hij als zodanig behartigt of behoort te behartigen (zorgplicht), en/of van enig handelen of nalaten dat een behoorlijk NOAB-lid niet betaamt, een en ander zoals bepaald in artikel 1 van het Reglement van Tuchtrechtspraak, laatstelijk gewijzigd in de ledenraad van 24 november 2016, hierna ook: het Reglement.

4.4. *Met betrekking tot grief a): wijziging van de boekingsstrategie inzake de salarisadministratie*
Het Tuchtcollege heeft dienaangaande het volgende beslist:

'Het Tuchtcollege leidt uit de inhoud van het controlerapport van de Belastingdienst af dat de wijziging van de "boekingsstrategie" wel degelijk is te constateren. Met name waar het betreft het "omkatten" van brutoloon in een gericht vrijgestelde vergoeding. Naar het oordeel van het Tuchtcollege heeft betrokkene klager hierdoor willens en wetens blootgesteld aan de niet als denkbeeldig te verwaarlozen kans dat de Belastingdienst klager naheffingsaanslagen zou opleggen ter correctie van de op zijn zachtst gezegd kwestieuze "boekingsstrategie".'

4.5. Volgens betrokkene was er niet alleen sprake van een wijziging van de salarisverwerking, maar ook van de onderliggende arbeidsvoorwaarden, zoals hij klager zou hebben geadviseerd. Om die reden zou er volgens betrokkene aan de gecorrigeerde aangiftes loonheffing een pleitbaar standpunt ten grondslag liggen.

In het licht van de gemotiveerde betwisting door klager, heeft betrokkene zijn stelling evenwel onvoldoende aannemelijk gemaakt. Zo heeft betrokkene geen schriftelijke adviezen in het geding gebracht waaruit blijkt dat hij klager heeft geadviseerd om de arbeidsvoorwaarden aan te passen, alsmede dat hij klager heeft gewezen op de risico's. Verder heeft klager geen stukken in het geding gebracht waaruit blijkt dat de onderliggende arbeidsvoorwaarden zijn aangepast.

Aldus heeft klager naar het oordeel van het College niet aangetoond dat aan de gecorrigeerde aangiftes loonbelasting een pleitbaar standpunt ten grondslag ligt. Hetgeen wel is vereist in artikel 10 van het Voorschrift kwaliteitsbeheersing NOAB, met toelichting, zoals laatst gewijzigd in de ledenraad van 24 november 2016: *'Het NOAB-lid zorgt bij het verzorgen van de fiscale aangiften voor zogenaamde 'aanvaardbare aangiften'. Een aanvaardbare aangifte is een aangifte die voldoet aan de wet- en regelgeving en vrij is van materiele fouten (voor 'materialiteit' zie bijlage 1 bij dit voorschrift).*

4.6 In het licht van het voorgaande verwerpt het College grief a) en onderschrijft het College het oordeel van het Tuchtcollege dat betrokkene klager met zijn handelwijze willens en wetens heeft blootgesteld aan de niet als denkbeeldig te verwaarlozen kans dat de Belastingdienst klager naheffingsaanslagen zou opleggen ter correctie van de op zijn zachtst gezegd *'kwestieuze boekingsstrategie'*.

4.7 Het enkele feit dat klager volgens betrokkene zou hebben ingestemd met de gewijzigde boekingsstrategie, rechtvaardigt geen ander oordeel. Het is immers de taak van betrokkene als NOAB-lid en deskundige om ervoor te waken dat de door hem ingediende belastingaangiften voldeden aan artikel 10 van het Voorschrift kwaliteitsbeheersing NOAB. In de uitoefening van deze taak is betrokkene volgens het College ernstig tekortgeschoten.

Tot slot doet niet ter zake of betrokkene al dan niet in de gelegenheid is gesteld om de bevindingen in het controlerapport te bespreken met de Belastingdienst, zoals door betrokkene is gesteld en door klager is betwist. Immers, het achteraf verdedigen van een ingenomen standpunt laat onverlet dat betrokkene klager in eerste instantie met zijn handelwijze willens en wetens bloot heeft gesteld aan het in r.o. 4.6 genoemde risico. Overigens is het College van oordeel dat klager voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat betrokkene tot zeker eind september 2018 in de gelegenheid is geweest om zijn standpunt namens klager te verdedigen tegenover de Belastingdienst.

4.7. Met betrekking tot grief b): de 50% afspraak

Het Tuchtcollege heeft dienaangaande (onder meer) beslist:

'dat een afspraak waarbij 50% van de initiële heffingsteruggaaf aan betrokkene toekomt ter beloning, zonder dat een eventuele naheffing hierop effect heeft, als laakbaar is te bestempelen en dat hetgeen betrokkene in dit kader als verweer heeft aangevoerd, onvoldoende is om tot een ander oordeel te komen.'

4.8. Het College stelt voorop dat, hoewel het niet expliciet is verboden voor NOAB-leden om een afspraak te maken als hier in geschil, het College het maken van dergelijke afspraken niet aanraadt. Maar als die dan al worden gemaakt - quod non - moet een dergelijke afspraak op z'n minst schriftelijk worden vastgelegd, en wel vanaf het begin en niet pas in de loop van het proces. Het nalaten van een dergelijke vastlegging waardoor tussen partijen gemaakte afspraken duidelijk zouden zijn komen vaststaan, maakt het handelen van betrokkene in casu laakbaar. Met name omdat daardoor onduidelijkheid en discussie tussen betrokkene en klager is ontstaan, bijvoorbeeld ten aanzien van de vraag op wiens initiatief de 50%-afspraak is gemaakt en op welke wijze zou worden gehandeld indien de Belastingdienst maatregelen zou treffen om de initiële teruggaaf geheel of gedeeltelijk terug te draaien.

Het College voelt zich hierbij gesteund door hetgeen is bepaald in artikel 8, lid 2 van het Voorschrift kwaliteitsbeheersing NOAB, waarin wordt voorgeschreven dat een NOAB-lid van bestaande klanten - gelijk in casu klager - een opdrachtbevestiging dient te ontvangen voor opdrachten die qua omvang materieel afwijken van hetgeen eerder is overeengekomen. Naar het oordeel van het College is in het onderhavige geval met de 50%-afspraak duidelijk sprake van een dergelijke afwijkende opdracht.

Niet in geschil is, dat in casu geen sprake is van een schriftelijke vastlegging, laat staan vanaf het begin, en het College rekent zulks betrokkene gegeven de feiten en omstandigheden in deze kwestie zwaar aan. Gelijk betrokkene ter zitting in hoger beroep desgevraagd heeft erkend, is de door hem in casu gevolgde handelwijze niet alleen als ongebruikelijk maar ook als slordig c.q. onzorgvuldig te kwalificeren.

Ook ten aanzien van dit klachtonderdeel is het College van oordeel dat betrokkene de hiervoor onder 4.3 genoemde norm heeft overschreden. Het feit dat betrokkene heeft afgezien van het indienen van zijn normale (lees: niet van de teruggaaf afhankelijke) declaratie, doet hier niet aan af.

4.9. Zoals reeds door het Tuchtcollege in de bestreden uitspraak overwogen, dient klager zich voor een eventuele teruggave van (een deel van) het door betrokkene te dezer zake ontvangen bedrag te wenden tot de civiele rechter.

4.10. *Met betrekking tot het eindoordeel*

Op grond van het voorgaande komt het College tot het oordeel dat betrokkene in het onderhavige geval bij het vervullen van zijn taak het vertrouwen in het NOAB-kwaliteitskeurmerk in ernstige mate heeft ondermijnd.

Betrokkene heeft niet aangetoond dat aan de door hem gecorrigeerde en ingediende aangiftes loonbelasting, een pleitbaar standpunt ten grondslag ligt. Evenmin heeft betrokkene klager vooraf deugdelijk geadviseerd over het aanpassen van de arbeidsvoorwaarden en de risico's. Hierdoor heeft hij klager willens en wetens blootgesteld aan de niet als denkbeeldig te verwaarlozen kans dat de Belastingdienst klager naheffingsaanslagen in de loonheffing zou opleggen, ter correctie van de gevolgde boekingsstrategie. Voorts heeft betrokkene met klager afgesproken dat hij als vergoeding voor zijn werkzaamheden recht heeft op 50% van de initiële heffingsteruggaaf. Betrokkene heeft nagelaten deze afspraak deugdelijk schriftelijk vast te leggen. Het nalaten van een dergelijke vastlegging waardoor tussen partijen gemaakte afspraken duidelijk zouden zijn komen vaststaan, maakt het handelen van betrokkene in casu laakbaar. Met name omdat daardoor onduidelijkheid en discussie tussen betrokkene en klager is ontstaan, bijvoorbeeld ten aanzien van de vraag op wiens initiatief de 50%-afspraak is gemaakt en op welke wijze zou worden gehandeld indien de Belastingdienst maatregelen zou treffen om de initiële teruggaaf geheel of gedeeltelijk terug te draaien.

Aldus heeft betrokkene niet alleen gehandeld in strijd met de op hem rustende zorgplicht, maar heeft hij zich tevens schuldig gemaakt aan handelen dat een behoorlijk NOAB-administratie- en belastingdeskundige niet betaamt.

5. Maatregel

5.1. Bij het bepalen van de maatregel neemt het College in aanmerking dat een NOAB administratie- en belastingdeskundige zich dient te onthouden van handelen of nalaten waardoor het vertrouwen in het NOAB-kwaliteitskeurmerk wordt geschaad.

Het College acht de handelwijze van betrokkene, zoals volgt uit hetgeen hierboven is overwogen - zie met name hiervoor onder 4.10 - in ernstige mate in strijd met hetgeen een behoorlijk NOAB-administratie- en belastingdeskundige betaamt. Betrokkene heeft daardoor niet alleen het vertrouwen in het NOAB-kwaliteitskeurmerk in ernstige mate beschadigd, maar ook het aanzien van de vereniging NOAB. Door te handelen zoals betrokkene heeft gedaan, heeft betrokkene tevens een situatie als bedoeld in artikel 7, lid 1, onderdeel d, van de statuten NOAB in het leven geroepen (de vereniging NOAB op onredelijke wijze benadelen).

5.2. Het College acht op grond van het voorgaande derhalve een zwaardere maatregel dan de door het Tuchtcollege opgelegde maatregel van berisping, passend en geboden.

Gelet op de aard en de ernst van het handelen van betrokkene, acht het College de maatregel van voorwaardelijke ontzetting uit het lidmaatschap NOAB als bedoeld in artikel 12 lid 2 onder (tweede) c van het Reglement met een proeftijd van één jaar passend en geboden en zal die dan ook opleggen. Overeenkomstig artikel 13 lid 1 van het Reglement bepaalt het College daarom dat de maatregel van ontzetting geheel niet zal worden tenuitvoergelegd, tenzij de NOAB-tuchtrechter later anders mocht bepalen op grond dat betrokkene zich voor het einde van de op

één jaar te stellen proeftijd, zich schuldig heeft gemaakt aan een in artikel 1 van het Reglement bedoelde gedraging.

Het College heeft hierbij in achtgenomen hetgeen omtrent het opleggen van een zwaardere maatregel is bepaald in artikel 25, lid 5, eerste volzin, van het Reglement.

5.3. Het College is verder van oordeel dat, gelet op hetgeen het College in 4.10 heeft overwogen, er termen zijn om op grond van artikel 12, vijfde lid, van het Reglement ambtshalve uit te spreken dat betrokkene met betrekking tot de gegrond bevonden klachten jegens klager niet de zorgvuldigheid heeft betracht die een behoorlijke dienstverlening betaamt.

5.4. Aangezien het hoger beroep niet, zoals artikel 24, lid 7, van het Reglement voorschrijft, in alle onderdelen gegrond is verklaard, bestaat geen aanleiding aan betrokkene de door hem voor het instellen van hoger beroep betaalde gedingkosten ad € 500 te vergoeden.

5.5. Tenslotte acht het College, gelet op hetgeen het College in 4.10 heeft overwogen waaruit volgt dat sprake is van laakbare gedragingen zijdens betrokkene, termen aanwezig om te besluiten tot openbaarmaking van een samenvatting van deze uitspraak, waarbij de naam van betrokkene niet wordt geanonimiseerd.

5.6. Nu er overigens geen grieven tegen de bestreden uitspraak zijn ingebracht en ook ambtshalve niet is gebleken van de onjuistheid ervan, dient deze, na vernietiging ervan voor zover het betreft de opgelegde maatregel, onder gelijktijdige oplegging van een nieuwe zwaardere maatregel, voor het overige, met verbetering van gronden voor zover het betreft de in hoger beroep behandelde en beoordeelde grieven onder a) en b), zoals hiervoor in 3.1 uiteengezet, te worden bevestigd.

5.7. Uit al het vorenstaande volgt dat het hoger beroep van betrokkene ongegrond is, dat de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en, opnieuw rechtdoende, aan betrokkene een nieuwe en zwaardere maatregel wordt opgelegd.

Hetgeen betrokkene overigens in hoger beroep heeft aangevoerd, kan niet leiden tot een ander oordeel.

Beslist moet worden als hierna is vermeld.

6. De beslissing

Het College:

- verklaart het hoger beroep voor zover het betreft de twee door betrokkene opgeworpen grieven ongegrond;
- vernietigt de bestreden uitspraak voor zover deze betreft de opgelegde maatregel en, opnieuw rechtdoende, legt aan betrokkene de maatregel van (voorwaardelijke) ontzetting uit het lidmaatschap NOAB op als bedoeld in artikel 12, lid 2, (tweede) letter c, van het Reglement;
- beslist dat de maatregel van ontzetting geheel niet zal worden tenuitvoergelegd, tenzij de NOAB-tuchtrechter later anders mocht bepalen op grond dat betrokkene zich voor het

- einde van een op één jaar te stellen proeftijd schuldig heeft gemaakt aan een in artikel 1 van het Reglement bedoelde gedraging;
- bepaalt dat de aan betrokkene opgelegde voorwaardelijke ontzetting uit het lidmaatschap NOAB ingaat na de dag, waarop afschriften van deze beslissing per aangetekende post aan beide partijen zijn verstuurd;
 - beveelt dat, voor zover nog nodig, deze beslissing na de dag, waarop afschriften van deze beslissing per aangetekende post aan beide partijen zijn verstuurd, op grond van artikel 12, lid 4, van het Reglement zal worden tenuitvoergelegd door het bestuur van NOAB;
 - bepaalt dat een samenvatting van de beslissing van het College openbaar zal worden gemaakt door publicatie in &GO, het periodiek van NOAB, een en ander zoals hiervoor onder 5.5 overwogen
 - bevestigt de bestreden uitspraak voor het overige.

Aldus beslist op
door mr. G.G. Vermeulen, voorzitter, prof. dr. mr. M. Pheijffer RA en mr. J.P.D. van de Klift, leden, in aanwezigheid van R.O.J.M. de Windt, griffier. De uitspraak is alleen door de voorzitter en de griffier ondertekend.

R.O.J.M. de Windt

G.G. Vermeulen

Afschriften van deze uitspraak zijn aangetekend aan partijen, het Tuchtcollege, het bestuur van de vereniging NOAB en de algemeen directeur van NOAB verzonden op:

Tegen deze beslissing staat geen rechtsmiddel open.